

Arrest

nr. 149 123 van 3 juli 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 7 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 oktober 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. PEETERS, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DEVOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 september 2010 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.2. Op 29 maart 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 92 249 van 27 november 2012 bevestigt de Raad de voormelde beslissing van de commissaris-generaal.

1.3. Op 15 maart 2013 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

1.4. Op 27 mei 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.5. Bij arrest nr. 109 952 van 17 september 2013 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.4.

1.6. Op 21 november 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.7. Op 3 oktober 2014 neemt de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.6. onontvankelijk wordt verklaard alsook een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. Op 3 oktober 2014 neemt de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende het inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de heer, die verklaart te heten:

(...)

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 03.10.2013 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betekenen van dit bevel bijlage 13 betekend op 07.06.2013 en op 26.09.2013 werd de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd tot 06.10.2013 ten laatste

Er wordt aan betrokkene een termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 21.11.2013. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij zet haar eerste en enig middel uiteen als volgt:

“Verzoeker kreeg een bijlage 13 sexes betekend.

Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken onterecht genomen werd. De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal art 3 geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Togo.

Dat het duidelijk mag zijn dat DVZ gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaald het volgende: “§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.”

Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoeker alvorens een inreisverbod op te leggen.

Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende: “ Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekkende gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen.”

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het inreisverbod terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat het inreisverbod en de negatieve beslissing mbt de regularisatieaanvraag van verzoeker immers op dezelfde dag zijn gegeven.

Ook arrest nr. 123 355 van 29.04.2014 van uw Raad is zeer duidelijk: “Een en ander blijkt overigens ook uit een samenleving van de beide bestreden beslissingen: de beslissingen werden genomen op dezelfde datum, de eerste bestreden beslissing werd genomen door attaché (P.F.), der tweede bestreden beslissing wordt vervolgens andermaal genomen en ondertekend door diezelfde attaché (P.F.). Daarenboven werden beide bestreden beslissingen op precies dezelfde dag genomen nadat een antwoord op de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet drie een half jaar op zich liet wachten. Zij is dus genomen naar aanleiding van de eerste bestreden beslissing en wordt bijgevolg mede uit het rechtsverkeer genomen.”

Uit het voorgaande blijkt dan ook dat beide beslissingen aan elkaar verbonden zijn.

Dat de motivering van dit inreisverbod dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor verzoeker. Verzoeker vormt immers een doelwit in zijn land van herkomst omwille van zijn seksuele geaardheid!

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker, met betrekking tot de beslissing van een inreisverbod.

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van DVZ getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”¹

Dat DVZ deze plicht flagrant schendt. Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij een afweging heeft gemaakt m.b.t. de specifieke situatie van verzoeker.

DVZ schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen in het dossier.

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij een afweging heeft gemaakt m.b.t. de gegronde vrees voor vervolging die er bestaat in hoofde van verzoeker, zijn langdurig verblijf, zijn blijk van integratie, de problemen die hij in Togo kent omwille van zijn seksuele geaardheid en het feit dat hij geen strafbare feiten gepleegd heeft.

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat DVZ rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: “De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

DVZ schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen in het dossier.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel:

“wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld.” 2

Verwerende partij stelt dat verzoeker weigert een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie en hierdoor een inreisverbod heeft opgelegd.

Dat dit geenszins het geval is en men weet heeft van zijn aanvraag tot regularisatie van zijn verblijf en hiertoe een gemotiveerd verzoekschrift werd ingediend!

Dat het onredelijk is van verwerende partij om te verwachten dat verzoeker het leven dat hij in alle veiligheid in België heeft opgebouwd, achterlaat!

Dat hij niet gekozen heeft voor illegaal verblijf. Integendeel zelfs, verzoeker doet er alles aan om legaal verblijf te bekomen.

Indien verzoeker terug naar zijn land van herkomst dient te keren en twee jaar niet meer naar België mag komen, zal art 3 van het EVRM geschonden worden.

Verzoeker diende Togo immers te ontvluchten uit schrik voor zijn leven.

Verzoeker is immers homoseksueel, hetgeen tot op heden nog steeds strafbaar is in Togo!

Dat het dan ook van levensbelang is voor verzoeker dat het inreisverbod vernietigd wordt.

Verzoeker vormt een doelwit voor de lokale autoriteiten. Doch faalt de verwerende partij erin hier rekening mee te houden. Dat dit kennelijk onzorgvuldig is van DVZ.

Verwerende partij heeft dus nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en levert zonder grondig onderzoek een inreisverbod af.

Bezwaarlijk kan men stellen dat een onderzoek, in het kader van de asielaanvraag, meer dan 4 jaar geleden, een accuraat beeld geeft over de huidige situatie in Togo.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. DVZ weigert dit te doen.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door niet te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van art 3 EVRM indien verzoeker dient terug te keren.

Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker in gevaar is, indien hij dient terug te keren naar Togo en gedurende twee jaar het Belgisch grondgebied en de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet mag betreden.

Dat DVZ het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. 3

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker wel degelijk in gevaar is, indien verzoeker dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

“The Court reiterates that in the circumstances of extradition or expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant’s expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.”

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013: “Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.”

Dat dit in casu het geval is. De situatie in het land van herkomst van verzoeker werd immers nooit uitgebreid en zorgvuldig onderzocht.

Dat de veiligheid van verzoeker gegarandeerd dient te worden.

Zijn langdurig verblijf, het feit dat hij een doelwit vormt omwille van zijn seksuele geaardheid, zijn blijf van integratie en dat een eventuele terugkeer naar Togo een schending van art 3 van het EVRM zou uitmaken, zorgen dat verzoeker wel degelijk geregulariseerd dient te worden, toch weigert verwerende partij hier rekening mee te houden. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!"

2.2. De in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet en naar het feit dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan daar de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 7 juni 2013 (verlenging op 26 september 2013 tot 6 oktober 2013). Verder motiveert de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk "Er wordt aan betrokkene een termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 21.11.2013.". Hieruit kan afgeleid worden dat de verwerende partij niet enkel de reden van de beslissing tot het nemen van het inreisverbod op zich heeft gemotiveerd, maar eveneens de reden waarom zij voor twee jaar heeft gekozen. Aan de uitdrukkelijke motiveringsplicht is op die wijze door de verwerende partij vormelijk voldaan.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

2.4. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet, waarbij zij onderlijnt dat rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Zij wijst op rechtspraak (RvV 27 november 2012, nr. 92 111) van de Raad waaruit blijkt dat met alle elementen in het dossier rekening moet gehouden worden voor het opleggen van het inreisverbod, dat de regularisatie of de weigering ervan duidelijk aan de basis ligt van het inreisverbod doch dat de verwerende partij dit niet vermeldt in de motivering, dat het inreisverbod en de negatieve beslissing inzake de regularisatieaanvraag op dezelfde dag zijn gegeven. Zij verwijst naar arrest nr. 123 355 van 29 april 2014 van de Raad waarbij gesteld wordt dat de tweede bestreden beslissing genomen werd naar aanleiding van de eerste bestreden beslissing, dat dan ook blijkt dat beide beslissingen aan elkaar verbonden zijn. De verzoekende partij meent dat het inreisverbod dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en niet afdoende gemotiveerd is daar er niet gemotiveerd wordt over de weigering van de regularisatie. Zij meent dat de verwerende partij geen rekening houdt met haar specifieke situatie, dat geen afweging wordt gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zouden hebben voor haar, dat zij immers een doelwit in haar land van herkomst vormt omwille van haar seksuele geaardheid. De verzoekende partij stelt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij een afweging heeft gemaakt met betrekking tot haar specifieke situatie. Zij herhaalt dat de verwerende partij op geen enkele wijze een afweging heeft gemaakt betreffende de gegronde vrees voor vervolging die in haar hoofde bestaat, haar langdurig verblijf, haar blijf van integratie en de problemen die zij in Togo kent omwille van haar seksuele geaardheid en het feit dat zij geen strafbare feiten heeft gepleegd. De verzoekende partij herhaalt dat de Raad heeft geoordeeld dat rekening dient gehouden te worden met het geheel van de elementen (RvV 17 maart 2014, nr. 120 763). De verzoekende partij meent dan ook de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

2.5. Daargelaten de vraag of de weigering van de regularisatie aan de basis ligt voor het afleveren van het inreisverbod, wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, waarnaar in de beslissing overigens wordt verwezen, onontvankelijk is verklaard op 3 oktober 2014. De verwerende partij heeft aldus geoordeeld dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die haar zouden beletten om een regularisatieaanvraag in te dienen in haar land van herkomst. In haar aanvraag van 21 november 2013 wees de verzoekende partij onder meer op haar langdurig verblijf, haar blijf van integratie, het feit dat zij geen strafbare feiten had gepleegd en haar vrees voor vervolging gelet op de problemen die zij in Togo kende door haar seksuele geaardheid. Gelet op het feit dat er reeds een beslissing genomen was in deze aanvraag ziet de Raad geenszins in waarom de verwerende partij omtrent (de 'weigering' van) deze aanvraag nogmaals zou moeten motiveren in de thans bestreden beslissing.

Er wordt voorts in het verzoekschrift niet verduidelijkt met welke 'instructies' de motivering van het inreisverbod strijdig zou zijn.

De verwerende partij legt *in casu* een inreisverbod van twee jaar op nadat zij heeft vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan de terugkeerverplichting. De verzoekende partij betwist niet dat zij geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 7 juni 2013 (verlenging op 26 september 2013 tot 6 oktober 2013). Op grond van de vaststelling dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, kan de gemachtigde van de staatssecretaris krachtens artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een inreisverbod opleggen. De verzoekende partij toont niet aan, aan de hand van de loutere verwijzing naar de door haar in haar regularisatieaanvraag aangehaalde elementen (langdurig verblijf, blijf van integratie, gegronde vrees voor vervolging gelet op de problemen die zij in Togo kende omwille van haar seksuele geaardheid en het feit dat zij geen strafbare feiten heeft gepleegd), dat er op grond van specifieke omstandigheden redenen zouden bestaan die een snelle terugkeer op Belgisch

grondgebied noodzakelijk maken en waarmee bij het opleggen van het inreisverbod rekening moest worden gehouden.

De Raad ziet immers niet in, en de verzoekende partij toont geenszins *in concreto* aan, op welke wijze haar langdurig verblijf in het Rijk, haar blijf van integratie en het feit dat zij geen strafbare feiten heeft gepleegd, een snelle terugkeer op het Belgische grondgebied noodzakelijk maken zodat hiermee rekening diende te worden gehouden in de bestreden beslissing. Zij maakt niet aannemelijk dat het in rekening brengen van de voornoemde elementen een kortere duur van het inreisverbod rechtvaardigen.

Betreffende de 'omstandigheid' met betrekking tot de vrees voor vervolging gelet op de problemen die de verzoekende partij kende in Togo omwille van haar seksuele geaardheid, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en nog minder de verzoekende partij verplicht terug te keren naar haar land van herkomst. De bestreden beslissing houdt enkel een inreisverbod in voor het grondgebied van België en van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen en dit voor de duur van twee jaar. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat met voornoemde omstandigheid rekening diende gehouden te worden of dat hieromtrent een afweging diende gemaakt te worden bij het opleggen van het inreisverbod of het bepalen van de duur van het inreisverbod.

Gelet op voorgaande vaststellingen, wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk gemaakt.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

De rechtspraak die zij ter zake aanhaalt is niet dienstig nu zij niet aantoonbaar dat deze rechtspraak toepasbaar is op onderhavig geval.

De verwijzing van de verzoekende partij naar het arrest van 27 november 2012 met nummer 92 111 is niet dienstig. Niet alleen hebben arresten in het continentaal rechtssysteem geen precedentswaarde, tevens dient te worden aangestipt dat de feitelijke omstandigheden die hebben geleid tot het betrokken arrest geenszins te vergelijken waren met huidige zaak. In het vermelde arrest had de verzoekende partij voor het treffen van de betrokken maatregel te kennen gegeven dat zij nog familieleden had in België en beriep zij zich op een gezinsleven met deze personen. Dit is *in casu* hoegenaamd niet van toepassing.

Waar de verzoekende partij citeert uit het arrest van 17 maart 2014 met nummer 120 763, wijst de Raad erop dat niet blijkt – los van het gegeven dat arresten van de Raad geen precedentwerking hebben – dat de thans voorliggende feiten gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot voormeld arrest van de Raad. Voormeld arrest had daarenboven betrekking op de nietigverklaring van een beslissing inzake een weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondegebied te verlaten, daar bepaalde stukken niet in hun geheel werden bekeken als bewijs van een duurzame en stabiele relatie. *In casu* laat de verzoekende partij na aan te geven welke stukken niet in geheel bekeken werden.

2.6. De verzoekende partij meent voorts dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is daar de verwerende partij meent dat zij weigerde een einde te maken aan een onwettige verblijfssituatie en dit niet het geval is, dat men weet heeft van haar aanvraag tot regularisatie van haar verblijf. Zij meent dat het onredelijk is om te verwachten dat zij het leven dat zij in alle veiligheid in België heeft opgebouwd achterlaat, dat zij niet gekozen heeft voor illegaal verblijf, integendeel zelfs, dat zij er alles aan doet om legaal verblijf te bekomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

Het feit dat de verzoekende partij met asielaanvragen en aanvragen om verblijfsmachtiging heeft getracht een legaal verblijf te bewerkstelligen, doet geen afbreuk aan de correcte vaststelling dat de verzoekende partij niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting nadat haar bevelen om het grondgebied te verlaten ter kennis zijn gebracht. Zelfs indien de verzoekende partij er alles aan doet om legaal verblijf te bekomen en zij een leven in België heeft opgebouwd, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor, gelet op het niet opvolgen van een haar betekend bevel om het grondgebied te verlaten en het niet ondernemen van stappen om het grondgebied te verlaten, bij gebreke aan overige elementen in het dossier die een snellere terugkeer op het Belgische grondgebied noodzakelijk maken - minstens worden dergelijke elementen niet door de verzoekende partij aangetoond -, de verzoekende partij een inreisverbod voor de duur van twee jaar op te leggen.

De verzoekende partij maakt met een dergelijk algemeen betoog een schending van het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk.

2.7. De verzoekende partij betoogt ook dat artikel 3 van het EVRM geschonden zal zijn indien zij terug moet keren naar haar land van herkomst en twee jaar niet meer naar België mag komen, dat zij Togo diende te ontvluchten uit schrik voor haar leven, dat zij homoseksueel is, hetgeen heden nog steeds strafbaar is in Togo, dat het dan ook van levensbelang is dat haar inreisverbod vernietigd wordt, dat zij het doelwit is van de lokale autoriteiten, dat de verwerende partij hier geen rekening mee heeft gehouden. Zij meent ook dat de verwerende partij nagelaten heeft de situatie in haar herkomstland te onderzoeken, dat men bezwaarlijk kan stellen dat een onderzoek in het kader van een asielaanvraag meer dan vier jaar geleden een accuraat beeld geeft over de huidige situatie in Togo. Zij wijst erop dat de Raad van State zich reeds uitsprak, dat de bevoegde diensten de situatie in het herkomstland dienen te onderzoeken op het moment dat ze een beslissing nemen. De verzoekende partij meent dat duidelijk blijkt dat haar fysieke integriteit in gevaar is indien zij dient terug te keren naar Togo en gedurende twee jaar het Belgisch grondgebied en de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet mag betreden.

Ook hier kan de Raad de verzoekende partij niet volgen. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de asielaanvragen van de verzoekende partij waarbij ze deze argumenten reeds had aangehaald, in beroep door de Raad werd verworpen op 17 september 2013 bij arrest met nummer 109 952.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij nagelaten heeft de situatie in haar herkomstland te onderzoeken, dat men bezwaarlijk kan stellen dat een onderzoek in het kader van een asielaanvraag meer dan vier jaar geleden een accuraat beeld geeft over de huidige situatie in Togo, wijst de Raad er vooreerst op dat het laatste arrest van de Raad over de asielaanvraag van de verzoekende partij dateert van 17 september 2013 en dus nog geen twee jaar geleden. Voorts wijst de Raad erop dat de verzoekende partij zelf in gebreke blijft om concrete op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen en te staven met een begin van bewijs. De Raad beklemtoont dat wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, de verzoekende partij moet aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). *In casu* beperkt de verzoekende partij zich tot wat zij tijdens haar asielrelaas reeds aanhaalde, doch niet geloofwaardig werd bevonden, en tot een niet onderbouwde verklaring dat indien zij dient terug te keren naar haar land van herkomst en gedurende twee jaar België niet mag binnenkomen, artikel 3 van het EVRM geschonden wordt. Deze laatste bewering laat ze na *in concreto* uit te werken. Voorts brengt de verzoekende partij geen enkele vorm van bewijs van haar vrees naar voor. Bovendien herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en nog minder de verzoekende partij verplicht terug te keren naar haar land van herkomst. De bestreden beslissing houdt enkel een inreisverbod in voor het grondgebied van België en van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen en dit voor de duur van twee jaar. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aldus niet aangetoond.

2.8. Ten slotte meent de verzoekende partij dat het rechtszekerheidsbeginsel geschonden is, dat immers zeer duidelijk blijkt dat haar fysieke integriteit in gevaar is indien zij dient terug te keren en dat

men aldus de situatie in het herkomstland dient te onderzoeken, dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) zich hierover uitsprak in arrest nr. 33809/08, dat de Raad zich hierbij aansloot in arrest nr. 113 706 van 12 november 2013. De verzoekende partij meent dat de situatie in het land van herkomst nooit uitgebreid en zorgvuldig werd onderzocht, dat haar veiligheid dient gegarandeerd te worden.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

De verzoekende partij kan niet dienstig verwijzen naar de door haar geciteerde rechtspraak van het EHRM en de Raad, waaruit zij afleidt dat de situatie in haar land van herkomst dient onderzocht te worden, daar, het weze herhaald, de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en nog minder de verzoekende partij verplicht terug te keren naar haar land van herkomst. De bestreden beslissing houdt enkel een inreisverbod in voor het grondgebied van België en van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen en dit voor de duur van twee jaar.

Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel wordt geenszins aangetoond.

2.9. In zoverre de verzoekende partij meent dat zij, gelet op haar langdurig verblijf, het feit dat zij een doelwit vormt omwille van haar seksuele geaardheid, haar blijk van integratie en dat een eventuele terugkeer naar Togo een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken, ervoor zorgen dat zij wel degelijke geregulariseerd diende te worden, uit zij kritiek op de beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Dergelijke kritiek kan dan ook niet dienstig gevoerd worden tegen de *in casu* bestreden beslissing.

In zoverre de verzoekende partij zou menen dat deze elementen door de verwerende partij in rekening hadden moeten gebracht worden bij het nemen van de bestreden beslissing, wijst de Raad op wat hieromtrent werd uiteengezet onder punt 2.5.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER